

TÚL MINDEN ÓPERENCIÁN...

FRANCIA POLINEZIA

Tényleg van olyan trópusi úti cél, amelyért megéri két napot repülni? Cseke Eszter és S. Takács András ennek járt utána Francia Polinéziában, elmondásuk szerint Marlon Brando és Paul Gauguin földje a legtávolabbi pont, ahol valaha jártak.

Biztos sokan láttak már bugyuta tornavideót repülés közben, olyat, amelyik a mélyvénás trombózis veszélyeire hívja fel a figyelmet, és arra buzdítja a kedves utazót, aki valószínűleg túl van már pár pohár Campari-szódán, hogy tekergesse ide-oda a fejét meg a bokáját. Aki a Csendes-óceán közepén fekvő öt szigetcsoport valamelyikére készül, és Európából vállalkozik erre a kalandra, szerezzen be kompressziós harisnyát is, olyan hosszú az út. Legjobb esetben is – Párizson át – kis híján 24 óra a repülőút. Persze meg lehet állni félúton Los Angelesben, de Marlon Brando és Paul Gauguin földi paradicsomától még onnan is nyolcórás repülőút választ el.

TAHITI, A PARADICSOM NYOMÁBAN

Ha valaki kamaszkorában előszeretettel lapozott Gauguin-albumokat, és titokban Tahitiről álmodozott, mint mi is, rögtön érkezés után csapja majd arcon a valóság. Francia Polinézia fővárosát, Papeetét és a szépséges hegyeket leszámítva nem ígér túl sokat a sziget, nincsenek homokos tengerpartok, és Papeete látnivalói sem tesznek ki pár óránál többet. Ahogy a központban kávézunk, és stíröljük a helyieket, az az érzésünk, hogy sok rosszéletű fazon húzza meg magát a világ e félreeső zugában, amely egyébként Franciaországhoz tartozik, bár nem az Európai Unió része. A hivatalos nyelv a francia, minden második boltban fekete igazgyöngyöt is árulnak, és a helyiek minden bizonnyal rengeteg bagettet esznek a gyarmatosítók után szabadon, legalábbis nem a festményekről ismert karcsú alakokba, hanem inkább az amerikai típusú sziluettekbe ütközünk lépten-nyomon.

a szuvenírbolt eladója, de még a diákok is az utcán. A bal fül mögé tűzött virág azt jelenti, foglalt vagyok, a jobb fül mögötti azt, hogy szabad.

BORA BORA, A FEKETE IGAZGYÖNGY

Francia Polinéziában havibérletet lehet váltani a repülőkre, mivel a legtöbb sziget csak így érhető el, és sokan vannak, akik naponta ingáznak. Bora Bora messze a legturisztikusabb sziget, és ezt a legmagasabb minőséget ígérő hotelekben is érezni. A helyiek mint ha kissé belefáradtak volna az évről évre egyre nagyobb turistatömegbe. Amikor Tahitiről Bora Borára repülünk az egyik menetrend szerinti járással, eszünkbe jut az *Orange is the New Black* című sorozat leszbikus főszereplőinek sztorija, miszerint a börtön előtt, amikor még drogkereskedők voltak, és felvetette őket a pénz, a Bora Bora-i Four Seasons folyosóin rohantak valami flancos pezsgőtől spiccesen... Ezzel a történettel csak az a baj, hogy a hotel kizárólag különálló villákat üzemeltet, folyosó egy szál se. De az biztos, hogy az egyik leggyönyörűbb resort, amelyet valaha láttunk, nem véletlen, hogy a hollywoodi A lista sztárok egyik kedvenc nászútcélja. Például nem sokkal a látogatásunk után töltötte itt a mézesheteit Jennifer Aniston és Justin Theroux.

Bizonyára ők is kipróbálták a paddle board jógaórát, ami egy viszonylag újnak számító örület Kaliforniából – itt

azzal a különbséggel, hogy nemcsak az egyensúlyvesztés miatt zuhanunk be a vízbe fejenállás közben a deszkáról, hanem mert a táj és Bora Bora vulkanikus hegyei olyan látványt nyújtanak, hogy képtelenség koncentrálni. Sokan egyenesen itt házasodnak, és bár évek múltán nyilván kellemes visszanézni az esküvői fotókat, de az életérzésről már nem vagyunk meggyőződve, amikor egy verejtékben úszó, szmokingban feszítő, feszült vőlegénnyel találunk magunkat szemben a spa bejáratánál. Sok boldogságot kívánunk, majd a vadregényes kert fölé épített jakuzziban bugyborékolunk tovább.

Egyébként mindenki golfkocsival közlekedik, olyan nagy távolságok vannak a szálloda területén belül, így jó sokat kell várni a segítségre, amikor egyik este elmegy az áram, és csak a csillagok világítanak be a villánkba. A holdvilágos éjszakának az éjjeli menedzser vet véget, akiről kiderül, hogy a felesége magyar, és az ajándékbolt- ▶▶

Viszont innen, Papeetéről indulnak a hajók és a repülők a többi szigetre, ahol végre megtaláljuk majd a Tahitin elveszettnek hitt paradicsomot – ebben bízva szállunk kompra a főváros kikötőjében. Alig egy óra hajózás után már Moorea szigetén szürcsöljük a hibiszkuszos jeges teát a Sofitel egyik üdülőjében, és tátva marad a szánk. Trópusi zöldbe burkolt valóságútnak alakú hegyek ágaskodnak a sziget közepén, alattuk a fehér homok és a türkiz víz csak ráadás. Vagy a buja hibiszkuszok és bugenvilleák között lakhatunk bungalóban, vagy a vízre épített villák egyikében, ahol rögtön a teraszról indulhatunk snorkelezni. Színes korallok és halak mindenütt.

Persze a 12 órás időeltolódás miatt valószínűleg inkább beesünk az ágyba, legalábbis velünk ez történik a legnagyobb igyekezetünk ellenére, murénák ide, Picasso-halak oda. Az már ébredés után tűnik fel, hogy itt mindenki virágot hord: a felszolgálók, a túravezetők,

ban dolgozik... Másnap a szomszédos üzlet kirakatában megakad a szemünk a pompás fekete gyöngyökön. Francia Polinézia igazi különlegességét egyetlen fajta osztriga, a Pinctada margaritifera termeli. A méregdrága gyöngy úgy születik, hogy egy kis kagylóhéjból készült golyót és egy darab festékanyagot beültetnek az osztriga teste alá, majd kötelekre erősítve visszateszik az óceánba. Az osztriga egy év alatt körülbelül egy milliméter vastag réteget von a golyó köré, színe a fehértől a feketéig bármilyen lehet, a festékanyagtól függően. Másfél év múlva veszik ki a kagylóból, majd mielőtt a boltokba kerülnének, tökéletességük alapján osztályozzák őket.

TAHAA, A VANÍLIASZIGET

Méretben, árban és a színes halak tekintetében is középen áll a Le Tahaa, Julia Roberts kedvenc szigetresortja. Ez úgy jut a tudomásunkra, hogy a hoteligazgató – akinek az apja Marlon Brando jó barátja volt, így gyerekkorában többször járt a Tahitivel minden értelemben szerelembe esett színésznő saját szigetén – büszkén dobja be Julia Roberts és Bill Gates nevét a vendéglistáról, mondván, ha valaki irtózik a hatalmas resortoktól, autentikusabb környezetre, de

továbbra is ötcsillagos szolgáltatásra vágyik, akkor az őket választja.

Itt tényleg a tájra koncentrálhatunk, az ember által épített üdülővilág nem próbálja meg leigázni vagy csak díszletnek használni a természetet. Meztláb bandukolhatunk mindenfelé, néha a kezünkbe nyomnak egy friss kókuszot, hogy ne kapjunk napszúrást, aztán megint a halak között találjuk magunkat, mert a házi korallzátonnyal nem lehet betelni. Sőt itt még úszni sem kell, csak felfekszik az ember az áramlatra, és lustán végigsiklik a színes akvárium fölött.

Igazi polinéz vendéglátásban van részünk, ide valószínűleg pont annyi turista érkezik, amennyit még el lehet viselni. Be is vágódunk egy hajóba, és irány a szemközti helyi sziget, a szálloda névadója, Tahaa, ahol vaníliaillat csapja meg az orrunkat, miközben apró falvakon és halásztelepeken autózunk át a szemerkélő esőben. Betérünk egy vaníliát termesztő családi birtokra, ahol megpróbáljuk megérteni az egyik legfinomabb és legdrágább fűszer születésének rejtelmét. A különböző vaníliás cukrok, esszenciák és rumok között olyan különlegességeket is találunk, mint a vaníliás tengeri só – ezzel állítólag isteni halat lehet pácolni. Míg a családfő a portékáit mutogatja, a többiek egy diószerű termést válogatnak.

Megtudjuk, hogy ez a tamanu, és olaja messze földön híres regeneráló hatásáról, a helyi asszonyok pedig tamanu-olajjal kenetik gömbölyödő pocakjukat is, ha gyereket várnak, hogy ne nyúljon ki a bőrük. Gyorsan veszünk is pár üveggel ajándékba, de azt már csak itthon, a visszajelzésekből tudjuk meg, hogy a nagy regenerálás érdekében el kell viselni egy elég kellemetlen szagot is. Valamit valamiért, gondoljuk, miközben a 12 órás időeltolódás miatt még egy héttel a hazautazásunk után is kábultan kóválygunk. **mc**